

være en demoraliserende Tilstand; det har virket høist demoraliserende i det Land. Ordføreren har nævnt, i Frankrig, at saamange grove Forbrydere ere blevne frifundne for Straf. — Jeg skal endnu blot bede om Tilladelse til at maatte paapege et eneste Hensyn. Det er ogsaa en Sagttagelse, som tilhører den nyere Tid, og paa hvilken man tidligere ikke har været opmærksom; det er nemlig Forholdet mellem Forbrydelsen og legemlige Eghdomme, Hjernesghdomme, en vis Art Affindighed. Ikke saa Forbrydelser har man andetsteds tagtaget blive begaaede af Affindige, der, ibet deres Affindighed indskrænker sig til et enkelt Punkt, forstaae at skjule denne mange Gange saa godt, at det er næsten umuligt for en Forhørskommer eller en Domstol at opdage den. Denne Sagttagelse vil ogsaa rykke videre frem, og det gamle Strids-spørgsmaal, som vi jo ogsaa kjende her i Landet, mellem Læger og Jurister vil komme til at spille en stor Rolle ved Eedsvorneretterne, der ikke ville være saa utilbøielige som Juristerne til at gaae ind paa Lægernes Theori om Utilregnelighed. Ved at sætte Dødsstraffen som den eneste Straf friste vi de Eedsvorne til at gaae for vidt i denne Retning. Saasnart det lykkes en Læge eller en talentfuld Defensor at fremkalde Tvivl om Tilregneligheden, saa ville de Eedsvorne gysse tilbage for at idømme Dødsstraf, og de maae da fristinde. Kunne de idømme livsvarigt Tugthuusstraf, saa vil man, naar det senere oplyses, at Bedkommende har været utilregnelig, let kunne redressere Sagen, thi saa sender man ham fra Tugthuset til Daareanstalten; men har man først taget Livet af ham, saa har man begaaet et Justitsmord.

Det er af disse Grunde, at jeg ikke har kunnet Andet end bede Thinget om endnu engang at tage dette Spørgsmaal under Overveielse, da Sagen alligevel skal sendes tilbage til Folkethinget, og de omhandlede Forandringer ere vedtagne af Folkethinget med en temmelig ringe Stemmemæltighed. Det forekommer mig, at der er den største Opfordring for det ærede Thing til at forelægge Sagen

idetmindste anden Gang for Folkethinget til ny Overveielse og ved sin Beslutning at tilkjendegive, at det virkelig ikke var løst og let hen, at man ifjor gjorde denne Forandring, men at man havde meget gode og gyldige Grunde til at gjøre den, og at man derved blev i Conseqvents med Lovudkastets hele øvrige Indhold og Form, med dets øvrige Bestemmelser om Straffene, som altid give et Spillerum imellem to eller flere Strafarter og Straffegrader. Jeg siger, at der er den største Opfordring for det ærede Thing til at holde fast paa sin Beslutning fra ifjor og derved opfordre Folkethinget til at vise Sagen den Opmærksomhed endnu engang at tage den under Overveielse, inden det forandrer vor Beslutning. Det er dertil, jeg tillader mig at opfordre det ærede Thing. Jeg føler, at jeg vilde have staaet stærkere, dersom flere af mine Colleger i Udvalget vilde have været med at stille Forslaget. Jeg nærer imidlertid den Tro, at, naar det kommer til Afstemning, vil det vise sig, at de idetmindste ikke fjerne sig langt fra mig i deres Anskuelse. — Hvad den ærede Justitsminister angaaer, kan jeg godt forstaae, at han ønsker saa saa Forandringer som muligt i Lovforslaget; men, da han har forelagt Lovudkastet, som det er kommet fra Landstinget, kan jeg ikke troe, at han vil reise nogen stor Modstand imod disse Forandringer.

Formanden: Det ærede Medlem sagde, at det foreliggende Lovforslag alligevel skal gaae tilbage til Folkethinget. Det kan ikke siges, før den endelige Afstemning har fundet Sted.

Bloug: Om Forlæbelse, jeg skulde have sagt, under den Forudsætning, at noget af de andre Endringsforslag bliver vedtaget.

Formanden: Naar det ærede Medlem dernæst stadig har talt om Udvalget og Ordføreren, saa maa han vel have sigtet til det i forrige Samling nedsatte Udvalg og dets